

Aurora P. Hill
Démonkapu
– Beleolvasó –

1. fejezet
Rika

6 évvel később

– EZ VOLT A KEDVENC csészém, te gazfickó!

A tanuki felkapta a fejét a kiáltásomra, megbökte szalmakalapját, és hegyes orrát a levegőbe emelte. A lába alatti porcelándarabok kevésbé érdekelték, azonban az asztalon heverő, virág alakú namagasi egyre jobban izgatta. – Azt már nem!

A cirokseprűvel a kezemben elég nevetségesen festhettem, de nem igazán érdekelt. Ha ez a kis nyavalyás eltűnik a konyhából, megduplázom az ofudáim mennyiségét, erre megesküszöm. A fejem fölé emeltem a seprűt, és a tanuki felé lendítettem.

A nyestkutya alakját öltő szellem mintha mosolyra húzta volna a száját, ami azt jelentette, hogy benne van a játszmában. Egyik szeme alatt fényes, égett folt villant meg, ahogy egy ugrással máris az asztalon termett, és a dobozka felé nyúlt, amiben három csodálatos mintájú sütemény hevert. – Hess innen! – Fenyegetőn meglengettem gyászos fegyveremet, és egy mozdulattal a hónom alá csaptam a ládikát. Szorosan behunytam a szemem a halk puffanásra, ami a lezárt fedő alól érkezett. Nem akartam arra gondolni, hogy a namagasik most bizonyára összenyomják egymást, márpedig nagy volt rá az esély. De inkább legyenek formátlanok, semmint egy tolvaj tanuki gyomrában végezzék.

A jókai taktikát váltott. Az ősrégi faasztalon szanaszét heverő edények között lavírozva megállt amellet, amelyikben a vörösbabpép várta, hogy a többi süteményt is betöltsen vele.

– Ne merészd!

Mire odaléphettem volna, a tanuki feje eltűnt az edényben, és amikor újra kinézett belőle, a pofáját borító szőr vörösre színeződött, bajsza egy darabka pép fityegett. A seprű suhogtatása sem ijesztette meg, csak hunyorgott egy kicsit, majd a pillanat törtrésze alatt eltűnt a kert irányába. Rohanás közben három falevelet rántott elő a derekán lógó erszényből, amiket felém dobott. Hangos puffogás után három tanuki nézett velem farkasszemet, de tudtam, hogy egyikük sem igazi. A valódi tanuki ravasz módon próbált kicselezni, de láttam, hogy már befutott a fák közé. Másolatai egy percig összevissza rohángáltak a kinti konyhában, majd az ajtóból leskelődtek, aztán vezetőjük után iszkoltak.

A cirokseprűt leengedve, megrökönyödve néztem végig a pusztításon. A kedvenc csészém, amit még a nagynénimtől kaptam, ezer darabra törve hevert a döngölt padlón. Egyre kevesebb emlékem marad. Ez fáj a legjobban. A süteményeket rejtő dobozt letettem az asztalra, végül feltörő szomorúságomat legyűrve összesöpörtem a porcelánt. Nem volt szívem kidobni, ezért egy jutazsákba csomagoltam az egészet, és eldugtam az egyik polc sarkába. Majd később elmerengek a porcelándarabok jelentőségén, de most más dolgom volt.

A tanuki felborogatta az edényeimet, a gyümölcsökből néhány elgurult, a liszttestál pedig oldalra borult a nagy kergetőzésben. Mélyet sóhajtván igazgattam el mindent újra, tenyerembe seprtem a liszt maradékát.

Ezek után csak fél szemmel mertem belenézni a dobozba. A három namagasi ugyanúgy hevert egymás mellett, ahogy korábban elrendeztem őket, hála a körjük helyezett selyemnek. Megkönnyebbülten sóhajtottam, gondosan visszaigazítottam a tetőt, és a dobozt a zárható szekrénybe tettem, hogy megvárjam vele Manatót. Miatta húztam fel a kimonót is, amiben alig

tudtam kergetni a tanukit, erről pedig eszembe jutott, hogy a fiú nem láthatja meg ezt a káoszt, amit a foltos szemű szellem hátrahagyott.

Az csak kellemetlen kérdésekhez vezetne, márpedig sosem tudhatja meg, mennyire fura vagyok.

Mielőtt folytattam volna a dolgom, kiléptem a konyhából a széles kövekkel kirakott szentélyudvarra, amit egy ősoREG – félig halott – lilaakác uralt. A fa néhány ágát már deszkákkal kellett megtámasztani, mert letörtek volna saját súlyuk és a hatalmas mennyiségű virág miatt. Gyönyörű látványt nyújtott, kiélveztem, hogy a hegyi klíma miatt kicsit megcsúszott a rügybontással, ezzel együtt pedig a bimbók is később pattantak ki. A növény élettelen felén csak fekete, elhalt ágak meredtek az ég felé, ami a virágok színpompája mellett elég feltűnő volt.

Esőre állt, amit ebben a kora nyári időben nem tartottam szokatlannak a hegytetőn. Tekintetem végigszaladt az egymás után leszaggatott papírcsíkokon, amikkel a kinti konyhát védtem. A földön heverő hosszú faág láttán elfogott a hitetlenkedés. Ez a tanuki minden alkalommal egyre okosabbnak tűnik. Tudja, hogy közvetlenül nem nyúlhat hozzá az ofudákhoz, mert különben elűzi a talizmánokból áradó erő, ezért fogott egy ágat, és azokkal piszkálta le a papírcsíkokat. A gondolattól megmerevedtem egy pillanatra. Szánalmasnak éreztem a helyzetemet, mert ez az egy tanuki tartotta bennem a lelket minden nap. Igazság szerint valahol örültem neki, hogy gyakran látom. A végén még nevet adok neki, ha már ennyire szeret meglátogatni.

Amúgy is szerencsét hoznak. Ha nem is nekem, talán másnak.

Elkészültem a namagasikkal. Az egyik dobozt már elzártam, ha Manato megérkezik, odaadom neki. Ez a legkevesebb, amiért minden alkalommal hoz nekem egy nagy köteg ofudát, vagy éppen felcipeli az adományként érkezett élelmiszersomagokat a Nagy Lépcső aljáról. Ahogy nemrég ezt az utóbbit is. Tucatjával használtam a kis papírszeleteket, amik megvédték az ártó szellemektől és lelkektől. Rengeteg ólálkodott a szentélyem körül a nap minden egyes szakában, de leginkább éjjelente.

A többi süteményből viszek egy tálcával a kamik oltárához, de magamnak is félretettem pár darabot, mert a kedvenc süteményeim közé tartozott.

Már sötétedett, amikor ismét kiléptem a konyhaépületből. Összehúztam a vállamra terített pokrócot, és gyors léptekkel indultam a ház felé. Az oltár gyertyái még égtek, az utoljára gyújtott füstölők lustán pislácoltak a hamukupacokban. Igyekeztem nem észrevenni a fák közül rám meredő szempárokat, a megvillanó pupillákat, az emberi alakot öltő eltévedt lelkeket, ahogy hagytam, hogy a szél tovalibbentse a felém szálló szuttogásokat.

Megszokhattam volna, hogy minden sötétedéskor elkezdődik ugyanaz a műsor, de még mindig képtelen voltam rá. Hiába mondhattam magaménak évek óta ezt az adottságot, valahogy nem találtam rá magyarázatot, miért látok olyan dolgokat, amiket egy hétköznapi ember sosem fog.

Emi, biztos vagyok benne, hogy a haláloed az oka.

A jókaiok mindenhol ott vannak. A föld felett, az égben, a vízben és a tűzben is. Valamennyi rossz és jó teremtmény, szellem, és ami lélek létezett, azokat mind láttam. Bárhova pillantottam, tudtam, hogy ott rejtőznek, és ők is sejtették, hogy figyelem őket. A foltos szemű tanuki sem véletlenül járt hozzám. Rájött, hogy látom, ezért jött minden egyes nap.

Elértem a házat végre. Megnyugodva érintettem meg az ajtó fölé erősített egyik ofudát, a többi csupán meglebbent a mozdulatomra. Átléptem a küszöböt, behúztam az ajtót, és a feszültség egyetlen másodperc alatt távozott a testemből. A pokrócot hagytam a lábam mellé csusszanni.

Biztonságban voltam.

A bejárat és az ablakok védelem alatt álltak, csak úgy nem jöhetett be egyetlen jókai sem, ártó szellem pedig amúgy sem. Minden, amitől tartottam, kívül rekedt, és egyedül lehettem.

Illetve... majdnem.

Pillantásom a folyosó egy távolabbi pontjára siklott. Bár még nem gyújtottam fényt, láttam őt. Az egyetlen lényt, aki az ofudáim ellenére átléphette a ház küszöbét, és mindig a közelemben maradt, akár akartam, akár nem.

Talán jobb lenne, ha nem követne egyfolytában. Ha nyugodtan tehetném, amit szeretnék, és nem kellene kétszer meggondolnom, mit vegyek magamra, ha elhagyom a szobám. Tudom, hogy figyel, hogy vigyáz rám. Miatta nem félek ebben a házban.

Kiléptem a zorimból, ami a bejárat mellé került, mire megszólalt az irodában a telefon. Kapkodva összehajtottam a pokrócot, és az ajtó melletti kosárba tettem. A csörgés már másodszorra hangzott fel, ami miatt sietősebbre vettem a lépteimet.

Csak egyetlen pillantást vetettem a sötét sarokra, amelyet jól láttam az irodából. Igen, ott ült. A napnak ebben a szakában általában itt találtam. Nem volt időm jobban elmerengeni rajta, mert a telefon még mindig kitartóan csörgött. Eltoltam az ajtót, és a készülékre vettem magam.

– Kiko? – kaptam fel a kagylót.

– Honnan tudod, hogy én vagyok az? – hallottam barátnőm hangját a vonal másik végén.

– Csak te hívsz – csavargattam a zsinórt.

– Ezt azért nem hiszem. Gondoltam, hogy rosszkor vagyok. Nagyon siettél?

– Fogjuk rá – sóhajtottam, és a kagylót a fülemhez tartva az asztalnak dőltem. – Ha leteszed, sosem érlek el.

– Haha, vicces vagy. Te beszélsz, akinek egész nap nem jut eszébe ránézni az üzeneteire.

– Tudod, hogy ha kint vagyok a konyhában, akkor nem járkálok be a házba, és nem kapcsolom be a számítógépet – sóhajtottam. – Mobilom meg amúgy sincs – tettem hozzá.

– Akkor vegyél egyet – jött az örök jótanács.

– Nem érek rá lemenni a boltba se. Kaptam hozzávalókat a namagasikhoz, ha nem dolgozom fel a gyümölcsöt meg a pasztát, minden rám romlik.

– Rendelhetnéd is a sütitket.

– Persze, persze, de... tartozom ennyivel a nagynénimnek, ha már megtanított rá.

Nem kötöttem az orrára, hogy a támogatás, amit a szentély fenntartására kapok a várostól, el is fogy az utolsó jenig, ezért nincs pénzem extra kiadásokra. Évek óta egyre kevesebb az összeg, és már az ételt is be kell osztanom.

– Mikor jössz le a városba? – Ez volt a másik kérdés, amit nem szerettem hallani Kiko szájából.

– Még nem tudom. Elég sok dolgom van idefent...

– Mindig ezt mondod. Nincs olyan, hogy bezársz pár napra, és magára hagyod a hegyet?

Csak a fejem ingattam, közben pedig a nyitva hagyott ajtón keresztül a sötét sarokra siklott a pillantásom.

Egy másodpercig tartott.

A borostyánsárga szempárt csupán egy villanásnyi ideig éreztem magamon. Lemerevedtem, a pulzusom pedig az egekbe szökött.

– Rika.

– Hm?

– Nem válaszoltál.

– Mire? – Nem mozdult meg, de határozottan láttam, hogy engem nézett. Ilyet eddig sose csinált.

– Arra, hogy lejöhetnél néha Narabéba is. Kikapcsolódní, vagy csak úgy. Világot látni – tette hozzá kuncogva. – Manato is örülne neki.

A fiú neve hallatán elfordultam a sarokban ülő alaktól.

– Ugyan. Majd pont egy képesítés nélküli papnővel akarná összeszűrni a leveit. Igazság szerint minden nap egyre jobban szeretek itt lenni – vallottam be alig hallhatóan. Vajon elhiszem ezt én is, vagy csak áltatom magam?

– Oké, ezzel nem vitatkozom. Viszont ismétlem: vehetnél egy telefont.

– Idefent nincs térerő. Nem működne, teljesen felesleges. – A szokásos kifogás hallatán a barátnőm hümmögött.

– Akkor meggondolhatnád, hogy leköltözz a városba.

Sóhajtottam egyet. Persze. Így is elég furá vagyok, hogy látom a szellemeket. Nem hiányzott senkinek egy antiszociális lány, aki lehet, hogy jobban tartott a normális élettől, mint pár kósza lélektől. De emellett valami még visszatartott attól, hogy a költözés mellett döntsek.

– Egyelőre nem szántam rá magam.

– Hat éve már, hogy egyedül vagy odafent. Az iskolát megoldottad valahogy, de komolyan az egész életedet a szentélyben akarod tölteni?

– Kiko... kérlek.

Egy pillanat csend után barátnőm folytatta:

– Igazad van. Majd eljön az időd. Holnap nem hívlak, nem leszek elérhető. Vigyázz magadra!

– Igen, persze. Vigyázok. Szia!

A telefon ismét a helyére került, én pedig hátradöntöttem a fejemet. A kontyomból kiszabadult pár tincs a tarkómat csiklandozta. A kimonóm szabadon hagyta a nyakamat, és bár napközben nem szerettem, ha a hajam a bőrömre lóg, ilyenkor este már azt jelentette, hogy egy újabb napot éltem túl.

Manato persze nem jött ma, így feleslegesen csíptem ki magam. Nem éreztem helyénvalónak már a reggeli öltözködéskor sem, de úgy gondoltam, megpróbálok kihozni magamból valamit, elvégre mindig csak a szokásos papnőruhámban lát.

Ellöktem magam az asztaltól, és nyújtóztam egyet. Kiléptem a folyosóra, és villanyt kapcsoltam. Ezúttal több másodpercig időztem a sarokban ülöt nézegetve.

Erőtéljes férfi alakjában láttam az első perctől kezdve, amikor az Emi halála utáni napokban először tűnt fel a házban. Hosszú, derekáig érő, sötét haját félig kontyba fogta a feje tetején. A halántékán két oldalt vékony, tekert tincsek futottak, bennük fényes gyűrűk és kövek csillogtak. Igazán impozáns látványt nyújtott minden alkalommal, sokszor belefeledkeztem a bámulásába.

Sötétkék hakamát viselt, ami eltakarta a lábait, a hozzáillő haori pedig széles vállait fedte. Sokszor az egyik térdére támaszkodva ült, és a testhelyzet kiemelte erős, izmos alkarját, ami kilátszott az anyag alól. A bőrét élénk, vörös, tetoválásnak ható minták díszítették, de az öltözéke miatt csak a kibukkanó, néhol kunkorba forduló motívumokat láttam. A nyakán is hasonló rajzolatokat vettem észre, és sokszor eltűnődtem, hogy vajon az egész testét beborítják-e.

Egy katanát hordott magánál, amit általában maga mellé helyezett a földre, de valamilyen oknál fogva sosem gondoltam rá, hogy bármikor is használná. Mintha a védőszellemem lenne, bár kijelenteni hasonlót botorság.

A gondolatra csak megcsóváltam a fejem, és a szobám felé sétáltam. Alig vártam, hogy levehessem a tabit és a kimonót, már nagyon kényelmetlennek éreztem mindkettőt.

A tatamival borított helyiségben csupán egy alacsony asztalka állt, rajta egy kis tükörrel, mellette egy komód a dolgaimmal, valamint a szekrény egyik felében néhány másik kimonóval és obival. Édesanyám és a nagynéném hagyatéka is köztük lógott, de nem hordtam őket, hogy ne használódjanak el. A szekrény másik felében néhány rend vörös hakama és fehér uvagi, azaz felsőrész sorakozott. Bár nem voltam igazi papnő, a nagynéném révén vittem tovább a szentély vezetését, és sokszor ezt a kényelmesebb ruházatot választottam.

A futonomat a sarokban hagytam, lévén úgysem él velem más, nincs értelme teljesen elpakolni. Nekem pedig csak szét kellett hajtanom, ha elálmosodtam.

Pedig utáltam aludni.

Elnyomtam egy ásitást, ezért úgy döntöttem, megtisztálkodok, majd ránézek a számítógépre. Kiko említett egy üzenetet, szóval biztosan várt valami a postafiókomban.

Levettem a kimonót, kiakasztottam levegőzni. Célba vettem a fürdőt, de ahogy elhagytam a szobát, lesütött szemhéjam alól ismét a férfit figyeltem.

Talán bolondság, de hat éve, amióta egyedül vagyok, ő az egyetlen, aki miatt biztonságban éreztem magam a házban. A szívem mindannyiszor megdobbant, ahányszor megláttam, vagy ha eszembe jutott, hogy esténként nem egy üres épület vár.

Húszévesen mégsem egy szellemhez kellene mérnem a férfiakat – nem illendő többes számban beszélnem, mert jelen pillanatban Manato az egyetlen, akit ismerek –, márpedig észrevettem, hogy egyre többször ez a jókai a mérce. Tény, hogy nem szól hozzám, ahogy én sem hozzá, és soha – a mai nap kivételével – nem láttam megmoccanni, de a kisugárzása, és az, hogy megingathatatlanul itt van velem hat éve, elég meggyőző. Arról nem beszélve, hogy külsőleg is elég szemrevaló.

Kár, hogy nem ugyanabban a világban létezünk.